

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6857/21
18.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маје Чогурић, председника већа, Миленије Петричевић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Петровић, адвокат из Београда, Љермонтова 6/141, против тужене Републике Србије – Првог основног суда у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиле и тужене, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 2554/21 од 10.9.2021. године, у седници већа одржаној дан 18.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 2554/21 од 10.9.2021. године у ставу првом изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле АА из ... да јој тужена Република Србија – Први основни суд у Београду на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене добити исплати износ од 16.741,12 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 10.9.2021. године, као дана пресуђења до исплате, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2554/21 од 10.9.2021. године у ставовима другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка у ставу четвртом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 2554/21 од 10.9.2021 године и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилца АА из ..., да туженој Републици Србији – Први основни суд у Београду накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца АА из ... да туженој Републици Србији – Првом основном суду у Београду накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2554/21 од 10.9.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена Република Србија – Први основни суд у Београду да тужиљи АА из ..., на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене добити исплати износ од 16.741,12 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 10.9.2021. године, као дана пресуђења па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиљи накнади материјалну штету у виду изгубљене добити у делу од досуђеног износа до тужбом траженог износа од 66.964,48 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у делу тражене законске затезне камате на сваки појединачни месечни износ од 577,28 евра на име закупа, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 10.6.2010. године до 20.02.2020. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљи накнади материјалну штету умањење имовине у износу од 991.396,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ плаћен на име комуналних услуга почев од 18.3.2013. године до 11.02.2020. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 502.650,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима, па до исплате, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе из свих разлога прописаних чланом 373. став 1. Закона о парничном поступку. Тужиља жалбом побија одлуке садржане у ставу другом, трећем и четвртном изреке како то произилази из навода жалбе, а тужена у ставовима првом и четвртном изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље неоснована, а да је жалба тужене основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би ожалбена одлука морала бити укинута. Супротно наводима жалби у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је на јавном надметању у извршном поступку исплатила на име цене 5.750.000,00 динара и купила 16.4.2010. године усељив стан број 40 у згради у Улици ... у ..., површине око 89 м² на к. п. ... Решењем Првог основног суда у Београду од 10.6.2010. године, одређено је да јој се предаје као усељив стан и истим решењем уједно налаже ЗК одељењу истог суда да по правноснажности решења упише право својине у корист купца на описаној непокретности 1/1, које постало правноснажно 06.03.2012. године.

Увидом у списе Првог основног суда у Београду И 15083/10 утврђено је да је извршни поступак је покренут предлогом за извршење извршног повериоца ББ од 19.5.2004. године против извршног дужника ВВ на основу правноснажне пресуде и решењем о извршењу од 14.6.2004. године, одређено спровођење извршења, ради

намирења потраживања извршног повериоца у износу од 27.108,00 динара, са законском затезном каматом од 01.02.1994. године до исплате, продајом стана извршног дужника број 40 у Улици ..., површине 88 м². Решењем од 26.12.2006. године, утврђена је вредност описаног стана у износу од 8.559.177,00 динара, као усељивог, а закључком од 16.02.2010. године, одређено је да ће се продаја наведеног стана обавити усменим јавним надметањем одређено је време и место надметања као и почетна цена. На рочишту за јавну продају која је одржана 16.4.2010. године, на којем је спроведено јавно надметање тужила АА је понудила највећу цену за предметну непокретност и донето је решење да јој се досуђује описани стан као усељив и наложено купцу између осталог да у року од 30 дана уплати 4.894.082,00 динара на име преосталог дела купопродајне цене, рачунајући и износ од 855.918,00 динара на име уплаћеног јемства за учествовање у јавном надметању. Решењем И 15083/10 од 10.06.2010. године, ставом првим је одлучено да предаје непокретност стан бр. 40 у ..., површине 88 м² купцу АА, као усељива, а ставом другим је наложено зк одељењу тог суда да по правноснажности тог решења упише право својине на непокретности у корист купца са 1/1. Против решења од 10.6.2010. године, извршни дужник је 09.01.2012. године поднео приговор, који је одбачен као недозвољен решењем од 23.01.2012. године. Против тог решења је дужник изјавио жалбу, која је одбачена, као недозвољена решењем од 06.3.2012. године. против кога се извршни дужник поново изјавио жалбу. Извршни дужник је поднео захтев за изузеће поступајуће судије, в.ф. председника Првог основног суда у Београду, председника Вишег суда у Београду, Апелационог суда у Београду и Врховног касационог суда, о којим захтевима је одлучено решењем од 14.3.2012. године. Закључком Првог основног суда у Београду И 15083/10 од 3.2.2012. године наложено је извршном дужнику ВВ да описану непокретност испразни од лица и ствари и преда у посед купцу непокретности АА у року од 8 дана од дана пријема закључка, а да ће уколико он то не учини, суд приступити спровођењу исељења. Закључком Првог основног суда И 15083/10 од 29.3.2012. године наложено је судском извршитељу да спроведе извршење по решењу И 15083/10 од 10.6.2010. године, испражњењем описане непокретности и предајом исте купцу АА. Закључком о спровођењу извршења од 9.4.2012. године исељење је одређено за 18.5.2012. године, а закључком о спровођењу извршења од 7.6.2012. године исељење је одређено за 10.7.2012. године. Спис предмета И 1508/3 се налазио у Првом основном јавном тужилаштву у Београду од 10.4.2012. године, затим у Републичком јавном тужилаштву од 30.5.2012. године до 4.6.2012. године и 5.4.2012. године је дужник поднео захтев да се за поступање у предмету одреди други стварно и месно надлежни суд, који захтев је одбачен решењем од 12.6.2012. године. Записником о исељењу Првог основног суда од 10.7.2012. године констатовано је да није било могуће спровести извршење јер су у стану затечена малолетна деца ГГ, а с обзиром да исељењу није присуствовао, нити је о истом обавештен центар за социјални рад. Закључком о спровођењу извршења од 12.7.2012. године, исељење је одређено за 18.9.2012. године, а записником о исељењу од 18.9.2012. године констатовано је да није било могуће спровести извршење јер је извршни дужник најпре се закључао у стан, а затим претио да ће себи одузети живот и пустити бутан гас, да полицијски службеници нису могли да гарантују безбедност присутнима. Закључком о спровођењу извршења од 20.9.2012. године исељење је одређено за 9.10.2012. године и записником о исељењу од 9.10.2012. године констатовано је да није било могуће спровести извршење јер је дужник претио да ће себи одузети живот и да је пустио бутан гас, при чему нису били присутни полицијски службеници. Закључком о спровођењу извршења од 10.10.2012. године исељење је одређено за 23.11.2012. године, а 26.10.2012. године изјављен је приговор трећих лица, те је записником о исељењу од 23.11.2012. године констатовано да се извршни дужник сам иселио из стана и да је уз помоћ радника које је ангажовао купац стана изнео мању количину преосталих ствари, као и да

је предметни стан након што је бравар заменио браву на вратима предат АА. Током извршног поступка извршни дужник ВВ је закључио уговор о поклону који је оверен дана 25.11.2011. године пред Првим основним судом у Београду под Ов 186423/11, чији је предмет пренос права својине на 1/4 идеалних делова трособног стана бр.40, површине 88,64 м², на 3. спрату стамбене зграде у ул. ... у ... Анексом уговора о поклону, овереним 6.4.2012. године пред Првим основним судом у Београду под Ов 63930/12 закљученим између ВВ, као поклонодавца и ГГ, као поклонопримца, измењен је уговор о поклону оверен 25.11.2011. године пред Првим основним судом у Београду под Ов 186423/11, тако што је исправљена погрешно наведена адреса непокретности у односу на коју се поклоном врши промена права својине која уместо ... гласи "...". Уговором о поклону овереним 31.1.2012. године пред Првим основним судом у Београду под Ов 15875/12 између ВВ, као поклонодавца и ДД, као поклонопримца, чији је предмет пренос права својине на 1/4 идеалних делова трособног стана бр.40 површине 88,64 м², који се налази на 3. спрату стамбене зграде у ул. ... у ... Анексом уговора о поклону, овереним 6.4.2012. године пред Првим основним судом у Београду Ов 63929/12, између ВВ, као поклонодавца и ДД, као поклонопримца, измењен је уговор о поклону оверен 31.1.2012. године тако што је исправљена погрешно наведена адреса непокретности у односу на коју се поклоном врши промена права својине, која уместо ..., гласи "...". Према листу непокретности ... КО ... од 27.5.2013. године, као власници трособног стана бр.40, површине 89 м², у ул. ..., уписани су ГГ, ДД и ВВ. Решењем РГЗ, СКН од 24.5.2013. године, на трособном стану бр.40, површине 88,74 м² у ул. ..., уписано је право својине ГГ и ДД са уделима од по 1/4 и ВВ са уделом од 1/2, па се дозвољава упис права својине у корист ГГ и ДД са уделима од по 1/4 и АА са уделом од 1/2, док је одбијен захтев АА да се упише право својине у њену корист на преосталој половини стана.

Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке Драгана Ничића од 24.2.2020. године, висина претрпљене штете због немогућности коришћења предметног стана почев од 10.6.2010. године па до дана вештачења 20.2.2020. године, износи имајући у виду реалну просечну тржишну цену закупа стана површине 88 м², у ул. ..., на дан вештачења 6,56 евра по м², односно 577,28 евра месечно, при чему би укупна могућа вредност закупа за период од 10.6.2010. године до 20.2.2020. године, као дана вештачења, износила 66.964,48 евра, односно у динарској противвредности по курсу на дан вештачења 20.2.2020. године од 117,559 РСД/евро, износи 7.872.069,71 динара. У допунском налазу од 13.5.2020. године, на околност укупних трошкова тужиле на име плаћања комуналних услуга у периоду од фебруара 2013. године до јануара 2020. године, укупан трошак тужиле на име обједињене наплате комуналних услуга према подацима ЈКП "Инфостан Београд" износи 991.396,00 динара.

Исказу тужиле саслушане у својству странке да је након што је добила отпремнину по престанку радног односа и по основу уштеђевине, у договору са породицом, одлучила је да купи стан на јавном надметању, сматрајући да је таква куповина најсигурнија и да предметни стан никада не би купила да је знала да није уселјив и да у одређеном периоду неће моћи да га користи, суд је поклонио веру. Тужиле је са полицијом је одлазила на адресу непокретности покушавајући да ступи у посед исте иселењем дотадашњег власника, али да су такви покушаји остали без успеха, јер је једном приликом лице чије иселење је покушавано, претило самоубиством, а други пут да ће запалити стан, да би иселење коначно било спроведено у судском поступку 23.11.2012. године. Предметни стан ни данас не издаје, јер стан мора да се реновира, а тужиле то не жели да учини док се не спроведе упис њеног права искључиве својине у евиденцију непокретности, при чему плаћа све трошкове

коришћења непокретности, укључујући и порез. Објаснила је уједно води и парнични поступак ради утврђења ништавости уговора о поклону који су за предмет имали отуђење половине непокретности коју је тужила купила на јавном надметању у извршном поступку. Тужила живи у ..., а како је сазнала да је син бившег власника проблематичан, нико од чланова њене породице не живи у стану, нити исти користи за издавање. Објаснила је да трпи штету у виду изгубљене добити због немогућности коришћења купљеног стана и немогућности планираног издавања купљене непокретности, чиме је остала ускраћена за наплаћивање закупнине, док се штета у виду умањења имовине огледа у издацима на име плаћања комуналних услуга учињеним упркос чињеници да стан никада није користила и да је у јединственој евиденцији непокретности уписана као титулар права својине на предметној непокретности са уделом од 1/2.

Одлучујући о захтеву, првостепени суд је утврдио немогућност тужиле да користи непокретност која је довела до тога да тужила трпи штету, имајући у виду изјаву тужиле да је непокретност на јавној продаји купила ради издавања, а услед немогућности коришћења стана остала је ускраћена за добит у виду наплаћивања закупнине. По оцени суда у конкретном случају скривљеним понашањем тужене онемогућена тужила да ступи у посед купљеног стана и тиме је спречен добитак који би свакако настао. Ценећи изјаву тужиле да је непокретност на јавној продаји купила са циљем издавања, суд је имао у виду њену објективну немогућност да такве наводе поткрепи писаним доказима. Међутим, закључио је да је животно логично да је тужила на описани начин третирала решења Првог основног суда од 16.04.2010. године и 10.06.2010. године, којима се предметна непокретност означава као усељива и налаже предаја исте тужиле, па отуда сматра да је истинита тврдња тужиле да стан не би купила да је знала да исти заправо није усељив и да неће моћи да користи у одређеном периоду након куповине. Имајући у виду наведено суд је закључио да је тужена страна својим начином поступања проузроковала тужиле немогућност коришћења непокретности, дакле неадекватност поступања тужене стране огледа се у чињеници да тужила није могла одмах по куповини непокретности на јавном надметању да ступи у њен посед, иако из решења Првог основног суда у Београду И бр. 15083/10 од 16.04.2010. године и 10.06.2010. године, произлази да је на то могла да рачуна.

Полазећи од утврђеног да је тужила у периоду од 10.06.2010. године, када је од стране Првог основног суда донето решење о предаји непокретности тужиле као усељиве до 23.11.2012. године када је спроведено исељење извршног дужника, тужила била онемогућена да користи непокретност због начина поступања тужене стране, тужиле проузрокована штета, тужена је обавезана да тужиле накнади штету која је последица њеног неадекватног поступања у виду неиспуњења обавезе предаје стана као усељивога, која је штета могла настати једино у периоду док је неадекватно поступање трајало, а тај период се окончао када је тужена своју обавезу извршила исељењем извршног дужника. Следом наведеног, тужилиним ступањем у посед предметне непокретности 23.11.2012. године, који произлази како из записника о исељењу тако и из исказа тужиле од 08.05.2018. године, престало је постојање узрочника штете на страни тужене, јер је тим моментом дошло до испуњења обавезе тужене. Како је тужила потраживала штету на име изгубљене добити за период од 10.06.2010. године па до 20.02.2020. године као дана вештачења, као и изгубљену добит за период након спроведеног исељења извршног дужника из непокретности, услед нерешених имовинских питања, а имајући у виду да ЗК одељење Првог основног суда у Београду није спровело упис њеног искључивога права својине који је био наложен, због чега је дошло до укњижења права својине сина и ћерке извршног дужника на 1/2

непокретности на основу уговора и Анекса уговора о поклону који су закључили са извршним дужником.

Одлуку о висини штете суд је донео имајући у виду немогућност тужиљиног коришћења стана и немогућност издавања истог у закуп се туженој приписује у кривицу за период од 10.06.2010. године до 23.11.2012. године и у том делу је суд прихватио налаз и мишљење судског вештака о реалној просечној тржишној цени закупа стана који је тужиља купила на јавном надметању, чија месечна закупнина износи 577,28 евра. Како је тужиља поступањем тужене онемогућена у коришћењу стана у трајању од 29 месеци од 10.06.2010. године до 23.11.2012. године, досуђена јој је накнаде штете на име изгубљене зараде у укупном износу од 16.741,12 евра, применом одредби члана 154, 155, 158 став 1, 185, 189. и 190. Закона о облигационим односима. Одлучујући о камати као споредном тражењу суд је применом одредби члана 186. у вези члана 277. и 324. ЗОО, обавезао тужену да тужиљи на досуђени износ накнаде штете плати камату почев од 10.09.2021. године као дана пресуђења. У преосталом делу у ставовима другом и трећем изреке захтев је одбио применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, имајући у виду да тужиља није доказала да је трпела штету у периоду који је уследио након предаје спорне непокретност дана 23.11.2012. године, дакле у периоду од 24.11.2012. године закључно са 20.02.2020. године у виду изгубљене добити због немогућности издавања у закуп предметног стана и да је неосновани захтев тужиље којим је тражила да јој се за период од фебруара 2013. године до јануара 2020. године исплате трошкови плаћених комуналних услуга на име накнаде штете у виду умањења имовине тужиље.

Основано се жалбом тужене указује да је првостепени суд одлучујући о захтеву тужиље за накнаду штете у виду изгубљене добити за период од 10.06.2010. године закључно са 23.11.2012. године у висини од 16.741,12 евра, погрешно применио материјално право, односно пропустио је да примени одредбу члана 172. ЗОО. По становишту Апелационог суда у Београду, првостепени суд је из чињеница које је правилно утврдио увидом у списе Првог основног суда у Београду И 15083/10 извео неправилан закључак о одговорности тужене због неправилног рада и њеној обавези да по том основу тужиљи накнади штету.

Одредбом члана 172. ЗОО прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција (став 1), а према члану 35. став 2. Устава Републике Србије свако има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју му незаконитим или неправилним радом проузрокују државни органи. Према члану 6. Закона о судијама за штету коју судија прозрокује незаконитим или неправилним радом одговара Република Србија.

Дакле, одговорност Републике Србије је условљена незаконитим или неправилним радом суда, што подразумева непримењивање или погрешну примену прописа којима се регулишу правила судског поступка (парничног, кривичног, извршног, ванпарничног или прекршајног) или којима се повређују Уставом гарантована права. То значи да одговорност за штету може постојати у случају извршене радње од стране судије која се није смела предузети (активном радњом) или пропуштањем предузимања законом прописане радње у одређено време и на одређени начин (нечињењем). При томе, приликом оцене да ли су испуњени услови за постојање одговорности за насталу штету евентуално погрешна примена права, као и погрешно тумачење правне норме, не представља ни неправилан рад ни незаконит рад суда. Погрешна примена права може се квалификовати као незаконит рад само у случају ако је у питању намера или груба непажња. То значи да за штету која настане због погрешне примене права, као

последича погрешног тумачења прописа, Република Србија не одговара, јер такав поступак судије не представља незакониту радњу.

Предметни извршни поступак је вођен по правилима Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС" број 125/2004) који у члану 99. прописује да се извршење на непокретности спроводи забележбом решења о извршењу у јавну књигу, утврђењем вредности непокретности, продајом непокретности и намирењем извршних поверилаца из износа добијеног продајом. Према члану 116. истог закона, по правноснажности решења о извршењу и решења о утврђивању вредности непокретности, суд доноси закључак о продаји непокретности којим се одређују начин и услови продаје, као и време и место продаје, временски период у току дана у коме ће се омогућити разгледање непокретности, ако се продаја врши путем јавног надметања (став 1). Закључак о продаји објављује се на огласној табли суда и на други уобичајени начин (став 2). Странка може о свом трошку да објави закључак о продаји у средствима јавног информирања односно да о закључку обавести лица која се баве посредовањем у продаји непокретности (став 3). Од објављивања закључка о продаји на огласној табли суда до дана продаје мора протећи најмање 30 дана (став 4). Закључак о продаји доставља се странкама, заложним повериоцима, учесницима у поступку и лицима који имају уписано законско право прече куповине и надлежном органу пореске управе (став 5). Одредбом члана 129. наведеног закона прописано је да након полагања цене у случају продаје непокретности јавним надметањем, односно по полагању цене и правноснажности решења о досуђењу у случају продаје непосредном погодбом, суд ће донети решење да се непокретност преда купцу и да се, по правноснажности тог решења, у јавну књигу упише у његову корист право својине. (став 1). Решење о предаји непокретности доставља се свим лицима којима се доставља и закључак о продаји (став 2); против решења о предаји непокретности дозвољена је посебна жалба (став 3). Из цитираних законских одредби које регулишу извршење на непокретности, произлази да се по правноснажности решења о предаји непокретности у јавну књигу уписује право својине у корист купца, што за последицу има да на основу решења о досуђењу непокретности понудилац, купац нема статус власника јер не поседује правни основ за стицање права својине. Према члану 130. предајом непокретности извршни дужник губи право поседа непокретности и дужан је да непокретност преда купцу одмах након достављања решења о предаји непокретности, ако законом или споразумом са купцем није другачије одређено, а члан 131. прописује да након што се донесе решење о предаји непокретности, суд ће на захтев купца наложити извршном дужнику закључком да непокретност испразни и преда купцу (став 1). Извршење из става један овог члана спроводи се по правилима овог закона о извршењу ради испражњења и предаје непокретности (став 2), а купац стиче положај извршног повериоца подношењем предлога за извршење ради испражњења и предаје непокретности (став 3).

Наиме, код утврђеног да је 16.04.2010. године, тужиљи досуђена непокретност стан број 40, површине 88 м², у ..., у улици ..., као уселива, а да је решење Првог основног суда у Београду И 15083/2010 од 10.06.2010. године којим јој се предаје непокретност, као уселива (став први) и налаже ЗК одељењу тог суда да правноснажности тог решења упише право својине у корист купца непокретности, АА из ... са 1/1 (став други) постало правноснажно 06.03.2012. године, по оцени другостепеног суда погрешно је становиште првостепеног суда да постоји основ одговорности тужене у виду неправилног рада и да је тужиља пре правноснажности решења којим јој се предаје непокретност дакле у периоду од 10.06.2010. године када јој непокретност досуђена и пре исплате цене трпела штету све до предаје непокретности тужиљи у посед 23.11.2012. године.

Када се има у виду да је решење о предаји непокретности од 10.06.2010. године, постало правноснажно 06.03.2012. године и предузете радње од стране суда у циљу исељења извршног дужника и предаје непокретности тужиљи као купцу (закључком од 03.02.2012. године) наложено извршном дужнику да описану непокретност испразни од свих лица и ствари и преда у посед купцу непокретности АА, потом закључком од 29.03.2012. године наложено судском извршитељу да спроведе извршење по решењу од 10.06.2010. године; да је закључком о спровођењу извршења од 09.04.2012. године, исељење одређено за 18.05.2012. године; закључком о спровођењу извршења од 07.06.2012. године, исељење одређено за 10.07.2012. године, записником о исељењу од 10.07.2012. године констатовано да није било могуће спровести извршење због затечене малолетне деце у непокретности, а закључком о спровођењу извршења од 12.07.2012. године, исељење одређено за 18.09.2012. године и записником о исељењу од 18.09.2012. године констатовано да није да било могуће спровести извршење јер се извршни дужник најпре закључао у стан, а затим претио да ће себи одузети живот и пустити бутан гас, те да полицијски службеници нису могли да гарантују безбедност; да је закључком о спровођењу извршења од 20.09.2012. године исељење одређено за 09.10.2012. године и да према записнику од 09.10.2012. године није било могуће спровести извршење јер је извршни дужник претио да ће себи одузети живот и да је пустио бутан гас, при чему извршењу нису били присутни полицијски службеници и да је закључком о спровођењу извршења од 10.10.2012. године, исељење одређено за 23.11.2012. године и да је према записнику о исељењу од 23.11.2012. године, констатовано да се извршни дужник иселио из стана и да је уз помоћ радника које је ангажовао купац стана изнео мању количину преосталих ствари и да је предметни стан предат тужиљи, следи да у конкретном случају нема неправилног и незаконитог рада органа тужене.

Следом изнетог, како је поступак извршења вођен по правилима Закона о извршном поступку и извршни суд у поступку продаје и предаје непокретности није поступао неправилно или незаконито у смислу члана 6. Закона о судијама у вези са чланом 172. Закона о облигационим односима, у конкретном случају нема основа одговорности тужене. Имајући у виду утврђено да нема повреде права тужиоца на судску заштиту зајамечну чланом 22. став 1. Устава Републике Србије и права на имовину зајемченог чланом 58. став 1. и 2. Устава Републике Србије, тужиљи није проузрокована штета умањењем њене имовине (став трећи побијане пресуде), нити је тужиља претрпела штету у виду изгубљене добити (став први и други ожалбене пресуде), па тужена, у смислу одредби члана 172, 185, 189. и 190. Закона о облигационим односима, није у обавези да тужиљи накнади штету коју потражује.

Жалбено указивање тужиље да никада не би купила стан у извршном поступку који није уселјив је без значаја. Уселјив је сваки стан који исељењем дужника може да се преда извршном повериоцу, као у конкретном случају. Наводи тужене да је поступак предаје непокретности трајао од доношења решења о предаји непокретности 10.06.2010. године, па до предаје непокретности 23.11.2012. године тужиљи у посед и да јој је на тај начин проузрокована штета, није основано. Код утврђеног да је решење о предаји непокретности донето 10.06.2010. године и да је исто постало правноснажно тек 06.03.2012. године и да је након правноснажности решења о предаји закључно са 23.11.2012. године извршни суд донео шест закључака како би спровео извршење и непокретност коју је тужиља купила у извршном поступку предао тужиљи као купцу, супротно жалбеном указивању у конкретном случају нема незаконитог рада, односно поступања противно закону, другом пропису или општем акту или пропуштања да се закон, други пропис или општи акт примени, нити су предузете радње противне

обичајима и правилима норме. Све радње које је предузимао извршни дужник у циљу осујећења иселјења и предаје непокретности тужили се не могу приписати у кривицу туженој, будући да је реч о радњама извршног дужника, а не органа тужене, имајући при томе у виду да се и извршни поступак морао спроводити у складу са одредбама Закона о извршном поступку.

Неосновани су и наводи жалбе тужиле о пропусту извршног суда да наложи ЗК одељењу Првог основног суда да по правноснажности решења упише право својине у корист купца непокретности АА са уделом од 1/1 на стану бр. 40 у улици ... у ... и да је због наведеног тужила била принуђена да води парничне поступке ради побијања закључених уговора о поклону и анекса уговора о поклону којима је извршни дужник располагао 1/2 става у корист сина ДД и ћерке ГГ, уговорима овереним 25.11.2011. године и 31.01.2012. године, није основано. Наиме, пре правноснажности решења о предаји непокретности тужили (решење од 10.06.2010. године је постало правноснажно 06.03.2012. године), није било основа за упис права својине тужиле на предметном стану, а располагања извршног дужника истим станом закључењем два уговора о поклону овереним дана 25.11.2011. године и 31.1.2012. године су радње извршног дужника а не тужене, предузете пре правноснажности решења па ни по том основу нема одговорности тужене, нити узрочно последичне везе између тражене штете и предузетих радњи органа тужене. Стога жалбено указивање тужиле није основано, нити од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да се, у смислу члана 129. Закона о извршном поступку, након полагања цене у случају продаје непокретности јавним надметањем, односно по полагању цене и правноснажности решења о досуђењу у случају продаје непосредном погодбом, суд доноси решење да се непокретност преда купцу и тек по правноснажности тог решења се у јавну књигу уписује у његову корист право својине.

У конкретном случају нема основа одговорности тужене, с обзиром да су све радње које је суд предузео у току извршног поступка спроведене у складу са општим нормама Закона о извршном поступку, а тужили таквим чињењем није проузрокована штета и у ситуацији када нема незаконитог и неправилног рада суда, нису испуњени услови за накнаду тражене штете. Супротно наводима жалбе, нема ни погрешне примене материјалног права у односу на захтеве садржане у ставовима другом и трећем изреке побијане пресуде, како то тврди тужила. Такође, правилан је закључак суда да, применом правила о терету доказивања из члана 228, 230. и 231. Закона о парничном поступку, тужила није доказала да је претрпела штету, као ни висину штете у опредељеном износу чињењем односно пропуштањем надлежног државног органа.

Из наведених разлога, усвојена је жалба тужене и побијана пресуда у ставу првом изреке преиначена применом члана 394. тачка 3. ЗПП, а жалба тужиле је одбијена као неоснована и применом члана 390. ЗПП побијана пресуда потврђена у ставовима другом и трећем изреке.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Како је преиначена одлука о тужбеном захтеву, Апелациони суд је на основу члана 165. став 2. у вези члана 150, 153, 154. и 163. ЗПП, одлучивао о трошковима поступка имајући у виду вредност и исход спора, стварне и нужне трошкове и опредељени захтев тужене. Досуђени трошкови се односе на састав одговора на тужбу и

једног образложеног поднеска у износу од по 30.000,00 динара, заступања на четири неодржана рочишта у износу од по 16.500,00 динара и заступања на једном одржаном рочишту у износу од 31.500,00 динара, укупно износ од 157.500,00 динара, који трошкови су одмерени применом важеће Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката. Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу члана 401. тачка 3. ЗПП преиначио решење о трошковима, садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде и одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да тужилца успела није успела у поступку по правном леку, применом одредбе члана 165. став 1. сходно члану 153. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Одлучујући у ставу петом изреке ове пресуде о захтеву тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, суд је имао у виду да је тужена успела успела у поступку по правном леку и применом одредбе члана 165. став 1. сходно члану 153, 154. и 163. ЗПП, обавезао тужилцу да туженој накнади трошкове другостепеног поступка за састав жалбе у висини од 33.000,00 динара, према вредности побијаног дела пресуде сходно Тарифи о накнадама и наградама за рад адвоката.

**Председник већа-судија
Маја Чогурић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић